

bulletin pro naše příznivce

Pomáháme mladým lidem, kteří museli odejít z vlastní rodiny nebo jim to hrozí. Doprovázíme je na cestě k nalezení bezpečného místa v životě.

„PANI STE TU?“
Plody vzájemné důvěry

DROBNÉ VELKÉ RADOSTI
Ze života našich klientů

PŘESTAVBA
Čeká nás rekonstrukce

Úvodem

Vážení čtenáři, předkládáme Vám nové číslo bulletinu naší organizace, ve kterém představujeme to, co jsme v tomto roce zvládli, co se povedlo, i to, co nám dělalo starosti. Dočtete se o nových tvářích i o „starých pardálech“ našeho týmu. Necháváme Vás také nahlédnout do příběhů mladých lidí, kterým pomáháme.

V úvodu bulletinu se také sluší ohlédnout za uplynulým rokem. Jak ho tedy hodnotíme? Dovolím si vypůjčit slova papeže Františka: „*Aby byl život skvělý, potřebujeme obojí: lásku i hrdinství. Život se nežije na lavičce pro náhradníky.*“

Nevím, zda byl náš rok skvělý, ale vím, že celý náš tým rozhodně neseděl na lavičce pro náhradníky. Byli jsme stále „na hřišti“ a náš zápas jsme hráli naplno. Někdy s únavou, někdy s bolestmi, někdy to drhlo, ale naplno.

Nevím, zda byl náš rok skvělý, ale prožili jsme ho s láskou = s plným nasazením pro to, co děláme, pro koho to děláme a jak to děláme, se vzájemnou úctou a respektem v týmu, s energií do věcí, které měnit šlo, s pokorou a smířením v situacích, které již měnit nešlo.

Nevím, zda byl náš rok skvělý, ale troufám si tvrdit, že jsme jím prošli hrdinně. S otevřeností k výzvám, které přinášel, s odvahou ke změnám, které si vynutil, s vytrvalostí v tom udržet naše poslání a službu těm, kteří to potřebují.

Tak jak to tedy bylo? Že by nakonec ten končící rok byl skvělý?

Vážení příznivci a dobrodinci, děkujeme Vám, že jste nám fandili, že jste nezůstali sedět na lavičce pro náhradníky a šli jste do toho s námi. Přeji příjemné čtení, požehnané Vánoce a vše dobré v novém roce.

Aleš Kalina
ředitel, předseda klubu

„Pani ste tu?“

„Já jsem Gábina a jsem ráda, že budeme spolupracovat, těším se.“ „Jo, Dana.“ Naše první setkání. Za rok a půl jich bylo nepočítaně, přesto trvalo, než Dana dokázala říct nahlas: „Děkuju.“ Věděla jsem, že naši spolupráci kvituje, jen jí nešlo o tom mluvit. V jejím životním příběhu bylo velké zklamání a trápení, potřebovala hodně času k přiblížení se. To jsem pocítila velmi silně a dojemně, když mi dovolila potulit svou dvouměsíční dcerku... Dokonce jsem si večer od ní přečetla krátký vzkaz: „Pani děkuju bylo to heský dneska!“ Co tomu předcházelo?

S Danou jsem začala spolupracovat ve službě Doprovázení asi dva týdny po jejím přestěhování do samostatného bytu i s přítelem. On byl zaměstnaný u technických služeb, ona stále klientkou zařízení na tzv. dohodu. Denně dojížděla celkem komplikovaně do školy i na praxe. Bylo to velmi náročné. Začátky zkrátka takové jsou. Nastavila a vyprecizovala si cíle, byla namotivovaná, nadšená ze svobody. Po dvou měsících dojíždění, nároků ze školy a občasných finančních výpadků se rozhodla odejít jak ze zařízení, tak ze školy. Už v té době mi bylo jasné, že Danino rozhodnutí bude skálopevné! Dodnes mi to potvrzuje. Rychle jsme ukončovaly dohodu, studium, hledaly vhodnou práci, snažily se uspořádat finanční rozpočet, aby vycházeli. Mladí získali velice nepříjemnou zkušenost se zaměstnavatelem, byli nuceni najít si jinou práci. Vše zažívali v čase koronavirových opatření, což jejich složitou situaci ještě umocňovalo. Byla zklamaná, nerozuměla smlouvám, dohodám, bála se vyjednávat na úřadech, nechápala, co po ní chtějí. V tomto čase odmítala i mou spolupráci, nechtěla si k sobě pustit další potenciální zklamání a nepochopení... Trpělivost se vyplatila. Dana začala opět spolupracovat a řešit nastalou situaci i se mnou, plánovat kroky a radovat se z malých úspěchů. Práci našli oba. Směny měli společné, proto měli i více času pro sebe. Dana se nemohla opřít o svou biologickou rodinu, přesto dodnes udržuje pěkné vztahy s mladšími sourozenci.

Dana posléze otěhotněla a zpočátku měla velké zdravotní potíže, které ohrožovaly miminko na životě. Byla však statečná a snad poprvé v životě na slovo poslechla doktory. Pro ni velká a dobrá zkušenost – porodila nádhernou dcerku a její život se začal naplňovat. Bohužel se museli nahonem přestěhovat, a to do bytu vysoce ohroženého plísní. Protože se oba mladí rozhodli pro lepší bydlení, šetřili si peníze a dnes si mohou dovolit pronajmout byt i s kaucí. Přítel chodí do práce, těší se na sebe a pěstují si rodinu, kterou sami neměli. Dana je fantastická máma, s ohromnou péčí, obětavostí i rozumností.

„Pani ste tu?“ tak Dana začíná veškerou naši facebookovou konverzaci dodnes. „Dani, jsem tady, copak?“

Gábina Macková

Co se u nás událo v roce 2021

V lednu k nám nastoupila nová kolegyně **Míša Formánková**. Přišla k nám rovnou ze školy, vystudovala Husitskou teologickou fakultu v Praze (obor Sociální a charitativní práce). V práci s mládeží však není žádný zelenáč, má za sebou mnoho let zkušeností od skautů. První rok s ní byl pro nás obohacující.

Covidová situace přinesla nové výzvy. Když nemohly probíhat **Dny pro dětské domovy v klasickém formátu**, vznikla **myšlenka dnů výjezdních**. V únoru jsme navštívili DD Čermná a VÚ Janštejn, strávili jsme s místními mladými příjemný čas plný her i představení toho, co děláme a s čím jsme schopni pomoci. Během celého roku jsme uskutečnili šest takových výjezdů.

V rámci hledání nových cest, jak se setkávat za epidemiologických opatření, jsme uspořádali **výlet s mladými z DD Dolní Čermná**. Užili jsme si spoustu legrace, zahráli si hry, vzájemně se lépe poznali, podpořili vlastní kreativitu a dokonce stihli i výlet do přírody spojený s opékáním buřtů.

V dubnu jsme využili možnost nechat se jako **pracovníci sociálních služeb očkovat**.

S partou odvážlivců z DD Dolní Čermná jsme v květnu vyrazili na **přechod Žďárských vrchů**. Putovali jsme z Čachnova až do Hlinska, neminuli jsme ani Devět skal. Slunce střídalo déšť, kroupy a bouřka, tíhu batohu a mokré boty jsme kompenzovali výborným občerstvením u okénka restaurace v Křižánkách. Když je dobrá parta, vůle a odhodlání, dá se cesta zvládnout!

Poslední květnový víkend jsme k nám pozvali **DD Dolní Lánov**, abychom se **vzájemně poznali**. Stydlivost a nervozita z nás postupně opadla a do všech aktivit jsme se pustili s nadšením. Cestou ze společného výletu jsme zmokli, ale to nám vůbec nevadilo, protože dle slov našich mladých „nejsme přeci z cukru“.

V červnu jsme naši nabídku rozšířili o akci pro mladé maminky s názvem **„Jsem máma. A co s tím?“** Sešly jsme se poprvé, sice v komorním počtu,

ale setkání se vydařilo. Společně jsme hledaly odpovědi na otázky, co nám poskytuje pocit bezpečí, abychom ho mohly předávat svým dětem. Nechybělo ani tvoření a osobní sdílení.

Jsme rádi, že jsme mohli letos v červnu uskutečnit **tradiční setkání dobrovolníků**. Po společné mši svaté jsme naplnili žaludky dobrým jídlem a těšili se především z toho, že si konečně můžeme osobně poděkovat a popovídat.

V červenci k nám v rámci projektu KONEPu na podporu návratu matek z rodičovské dovolené do pracovního procesu nastoupila na částečný úvazek kolegyně **Maruška Benáková**, aby pomáhala Vojtovi Peterkovi s propagací a přechodem na nové webové stránky.

Horkou novinku letních akcí, pobyt pro mladé dívky a ženy, jsme trefně pojmenovali **Ženy sobě**. Přihlásilo se nám šest akčních slečen a společně jsme strávily čtyři nezapomenutelné dny v malebném prostředí Železných hor. Dojmy a zážitky jsou silné stejně jako osobnosti, které se nám sešly, a všechny jsme se shodly na tom, že tahle akce rozhodně stála za to!

V září se také rozezněl na **Orlici hlasitý vodácký pozdrav** Ahó! Náš „CDB tým“ vyrazil na vodu. Byli v něm ostřílení vodáci i úplní začátečníci. Voda byla ledová, ale osvěžující – což si jedna z posádek vyzkoušela na vlastní kůži. Nechyběl oheň a špekáčky ani nedělní mše svatá.

Letošní podzim probíhá co do akcí téměř „jako obvykle“. Stihli jsme uspořádat první víkendy dvou běhů základního **Kurzu přípravy na život**, setkali jsme se s **absolventy i s „našimi ženami“** a po dvou letech se u nás konal **Den pro dětské domovy** s názvem „Řemeslo je cool!“. Víc než 40 mladých ze sedmi zařízení se mohlo na chvíli stát elektrikáři, cukráři, řidiči kamionu nebo švadlenami. Nechyběla tradiční soutěž Labyrint a hudební vystoupení.

Na začátku listopadu jsme spolu s naší dlouholetou spolupracovnicí Helenou Kožíškovou zahájili **strategické plánování**, během něhož se s celým týmem zamýšlíme nad tím, jak by měla naše organizace vypadat za pět let.

Malé – nikoliv však nevýznamné – krůčky

Z malých krůčků velký skok

Naše práce není jen o pomoci s vyřizováním praktických záležitostí. Je to také jemná, někdy téměř neviditelná práce s životním příběhem a osobností mladého člověka. Když jsem začala spolupracovat s Davidem, byl to ustrašený kluk, který se kvůli traumatům z dětství bičoval za jakékoliv sebemenší selhání. Dával si za vinu i to, co vůbec nebyla jeho zodpovědnost, a přes negativní myšlenky se dostával až do depresivních nálad. Hodně jsme spolu pracovali na posílení Davidova sebevědomí, rozebírali různé situace a trénovali laskavější přístup k sobě. Dnes přede mnou sedí úplně jiná osobnost. David si je nyní vědom svých silných stránek. Ví moc dobře, čeho všeho je schopný, a nadále na sobě pracuje a sdílí se mnou své úspěchy. Díky nalezenému sebevědomí David dosahuje svých cílů a plní si sny. Dělá mi radost být při tom.

Návrat

Volá mi Nina! Po několika dlouhých týdnech odmítání kontaktu se konečně ozvala. Jen stručně sdílí, že toho na ni bylo v poslední době moc: náročné rodinné vztahy, problémy ve škole, zdravotní problémy a s děvčaty v zařízení to také úplně neklape... Potřebovala být sama, teď ale cítí, že o sobě chce dát vědět. Ačkoliv hovor začíná rezervovaně, po pár minutách už Nina dlouze vypráví, co se dělo. Dokonce se chce osobně potkat. A jak začala naše schůzka?

Věřte nebo ne, ale slečna, která opravdu nemá ráda dotek kohokoliv jiného než svých nejbližších, mě objala.

Chci se jenom pochlubit

Martin mi odpoledne volá: „Nic nepotřebuju, chci se ti jenom pochlubit...“ Martin odešel z výchovného ústavu před dokončením školy. Čekalo ho hodně výzev, kterým se snažil průběžně čelit. Párkrát uklouzl, někdy to bylo víc a někdy méně. V době, kdy nám oznámil, že bude otcem, byl ve velice náročné situaci – neměl stálou práci, neměl bydlení, na své malé se však velice těšil. Pro začátek našli s přítelkyní zázemí u jeho otce. Zde si našel po čase perspektivní práci. Již delší dobu si ji drží. Díky tomu mají domov, kde mohou vychovávat své milované děťátko. Fungují jako rodina a společně pracují na následcích předchozích uklouznutí. Vždy, když odkrojí další krajíc z tíhy, kterou mají na ramenou, nám volají, aby se o svůj úspěch podělili.

Nechat si pomoci

Spolupracujeme s milým mladým mužem, řekněme mu třeba Fanda. Od svého dětství vyrůstal v pěstounské rodině, odkud se v 15 letech musel kvůli výchovným problémům přesunout do výchovného ústavu. V životě Fandy to šlo nahoru a dolů. Prošel si drogovou závislostí a psychickými obtížemi. Díky pomoci odborníků, jejichž podporu Fanda přijal, se však dokázal se vším vypořádat. Ohromným úspěchem

také bylo, že dokázal i přes těžkou covidovou dobu vystudovat učiliště. Podařilo se nám najít návazné bydlení po odchodu z výchovného ústavu a Fanda si bez časové prodlevy sehnal práci, do které ihned nastoupil. Stal se z něho pracovitý, pečlivý, přemýšlivý a zodpovědný muž, ze kterého máme obrovskou radost.

Další dluh? Uf!

Jirka skvěle a zodpovědně platí insolveni. Asi po dvou letech od jejího zahájení mu přišla výzva k zaplacení dluhu u telefonního operátora. Cože? Zděsil se. Celou situaci konzultoval se svým insolvenčním správcem a ten prý slíbil, že se o proces postará. Došlo však k šumu. Jirka nabyl dojmu, že správce vše zařídí, a proto se dál nestaral. Jak nemilým překvapením pak bylo, když za pár měsíců obdržel exekuci! Byl velmi rozčilený. Přišlo mu nespravedlivé, že se mu ozývají tak pozdě. Jednání s insolvenčním správcem pro Jirku nebylo dostatečně srozumitelné... Kvůli hněvu chvíli nebyl ochotný platit. Postupně se však nechal přesvědčit, aby si uvědomil svou povinnost a připomněl si, jak moc chce mít celou výplatu pro sebe. To pro něj bylo velkou motivací. Sám si zavolal o splátkový kalendář. Během 3 měsíců dluh zaplatil a pak mi slavně ukázal potvrzení o bezdlužnosti. No, není statečný?! Má ze sebe radost, protože je o krůček blíž svému snu.

Zdolaná výzva

Andy se po letech vrátila na střední školu, přičemž studium musí skloubit s fyzicky i časově náročnou prací, aby poplatila nájem a byla schopná stát na vlastních nohou. Je to bojovnice a velkou motivací je pro ni její malá dcerka. Někdy je však toho všeho opravdu až nad hlavu a času na učení málo. „Ahoj Míšo, tak nakonec všechno dobře dopadlo, zkoušení mám úspěšně za sebou a postoupila jsem do třetího! Díky moc za zprostředkování doučování...“ I když se někdy krize zdá jako sebevětší průšvih, s odhodláním klientů, podporou pracovníků CDB a pomocí lidí se srdcem na správném místě se krize dají změnit na zdolanou výzvu.

Použité fotografie jsou ilustrační, jména byla pozměněna

Naši služebně nejstarší a nejmladší kolegové

Vojtěch
Peterka

THP pracovník,
web, propagace

Vojto, jsi v CDB služebně nejstarší pracovník, mohl bys nám přiblížit, na jaké pozici jsi před těmi patnácti lety začínal a co všechno jsi měl a máš za ty roky na starost?

Skoro před dvaceti lety jsem začal lehce vypomáhat ve středisku. O pár let později mne pak oslovil Jirka Křemeček, jestli bych nevypomohl s natáčením na nově vznikajících akcích. Začal jsem na prvním Dni pro dětské domovy, pak se přidávaly další akce, výpomoc na kurzech, filmový a denní klub (dávno zaniklé), pak přišly první smlouvy a nakonec trvalý úvazek. Teď mne bohužel stíhá dlouhodobá nemoc a pracovní neschopnost, ale běžně se starám o veškerou techniku, od aut až po funkčnost tiskáren. Dále pak správa webu, veškerá grafika a celkově, co je potřeba technicky řešit, aby se tím nemuseli zabývat kolegové z přímé práce.

V týmu jsi známý svou velkou láskou k supervizím, co dalšího máš na své práci takhle rád?

Už na základní škole jsem měl jasno, že chci dělat řemeslo a nechci být kancelářskou kry... myší. Ale s příchodem zdravotní diagnózy v roce 2004 jsem nakonec moc na výběr neměl. U začínajícího projektu Na cestě do života (dnešní CDB) jsem vnímal jako zásadní tu smysluplnost celé práce. Nebýt této zásadní motivace, asi u práce v kanceláři tak dlouho nevydržím. Tahle práce ale smysl má, a dokud můžu být nějak užitečný, tak jsem za to rád.

A ne, opravdu nejsem milovníkem supervizí nebo velkého sdílení a jako hlavní morous organizace to dávám patřičně najevo. Ale také vnímám, že je to pro tým důležité a mnohdy i zásadní, takže už vlastně nadávám jen ze zvyku, abych nezklamal očekávání kolegů.

Co ses za ta léta v práci naučil a využiješ to třeba i v mimopracovním životě?

Škola mě dobře připravila na řemeslo (nábytkářství), kterému jsem se chtěl věnovat, když zdravý ještě sloužilo. Zkušenosti z učení jsem v CDB za těch 15 let využil asi tak dvakrát. Ze začátku jsem se tedy musel naučit pracovat s videem, přibyla grafika, fotky, správa webu, kancelářské techniky atp. Podle toho, co bylo zrovna potřeba. Zkušenosti jsem uplatnil i mimo CDB, vypomáhám například místnímu leteckému muzeu nebo přátelům, když něco potřebují. Krom praktických věcí jsem tu také poznal spoustu lidí. Od klientů až po tým. Ten se za těch 15 let obměnil mockrát, což nebylo vždy snadné.

Máš za sebou patnáct let v CDB, co bys naší organizaci přál do dalších patnácti let?

Asi stabilitu, udržení „laťky“. Profesionalizace je jedna věc a ta se za ty roky neuvěřitelně posunula, ale po všech těch letech v organizaci vnímám i posun uvnitř týmu. Přístup k zaměstnanci, pracovní a osobní výhody, individuální přístup a spousta dalších drobností, které nám vytváří dobré zázemí k práci. Byl to dlouhodobý proces, který trval roky, a aktuálně je mi v CDB asi nejlépe, nejstabilněji. Za to hodně děkuju Alešovi (toto není placená reklama, ale bonusům se samozřejmě nebráním). Příští roky přinesou zajímavé a náročné výzvy, ale bez sebemenší pochybnosti věřím, že to CDB zvládne.

Bc. Michaela
Formánková
sociální
pracovnice

Mišo, jsi u nás od ledna 2021. Co Tě za tu dobu v práci nejvíce překvapilo, ať už příjemně nebo nepříjemně?

Největším překvapením pro mě byl tým pracovníků, jejich přátelský přístup, kterým mě přijali mezi sebe a pomohli cítit se mezi nimi dobře. Také mě překvapilo, kolik lidí, ačkoli mají nějaké povědomí o salesiánech, vůbec netuší, co všechno vlastně děláme. To je škoda, většinou se totiž pak zvědavě vyptávají a jsou nadšení.

Předpokládáme, že jako malá holčička jsi nesnila o sociální práci... Měla jsi nebo máš nějaké vysněné povolání?

Milovala jsem seriál Gilmorova děvčata a po vzoru Lorelai mě lákalo vést hotel. Dotáhla jsem to až na recepční v penzionu, ale realita byla od seriálu hodně daleko. Moje top vysněné povolání je ale asi cukrářka, moc ráda pečů, zdobím a celkově tvořím.

Víme, že máš poměrně nedlouho psa. Co se s jeho vstupem do Tvého života změnilo?

Přibýlo nám doma trojnásobně víc nepořádku, na druhou stranu tam už tolik času netrávíme, protože jsme přece stále venku, kde se socializuje nejen štěně, ale i já při vysvětlování, že to je border kolie a ne bordel kolie (jako smysl by to dávalo). Je to však mazal všech mazlů a jeho nevyčerpatelná zásoba lásky, radosti a nadšení je pro mě obohacením.

Co by sis přála do roku 2022, jak v pracovním, tak osobním životě?

Přála bych si, aby se nám všem v roce 2022 dařilo zdolávat výzvy, překonávat nemoci a užívat všedních radostí.

ThLic. Marie
Benáková
web,
propagace

Maruško, byla jsi naší sousedkou skoro šest let a od letošního července jsi součástí týmu. Jak se to stalo?

Rodičovská dovolená pomalu končí, tak jsem se začala rozhlížet po přivýdělků. Napadlo mě zeptat se Aleše, zda by se CDB hodila nějaká výpomoc, a ejhle! Přišla nabídka z Koalice nevládek Pardubicka, že bych mohla být v CDB na pět měsíců zaměstnaná na částečný úvazek z projektu návratu žen po rodičovské dovolené do práce... A je to!

Co Tě na Tvé práci baví a co je největší výzvou?

Zatím mám pocit, že mě baví úplně všechno... Ráda se soustředím delší dobu na jednu věc, což s dětmi tak úplně nejde. Jsem vděčná za konzultace s Vojtou, protože moje pracovní motto je: „Vlídá konstruktivní kritika je to nejlepší, co vás může potkat a posunout.“ Největší výzvou je organizace času, věnovat se sobě, rodině a práci nějak „konstruktivně“.

Znáš nás řadu let, překvapilo Tě při nástupu něco?

Pozitivním překvapením bylo zažít skutečnou vzájemnou oporu v týmu, pracovní kolektiv je tu myslím jedinečný. Těžší pro mě bylo zjištění, že osudy našich klientů jsou opravdu velmi náročné.

Čeká nás přestavba

Od léta 2022 do konce roku 2023 projdou prostory, v nichž sídlíme, rozsáhlou rekonstrukcí. Na jejím konci nás čeká nejen přívětivější a praktičtější zázemí pro naši práci, ale díky jinému uspořádání místností také nové příležitosti spolupráce se Salesiánským střediskem mládeže a společenstvím kolem kostela sv. Václava.

Během onoho roku a půl tu však pro všechny naše mladé stále budeme, i když v náhradních prostorách.

Rekonstrukci budovy financuje Česká salesiánská provincie. Avšak všechny tři subjekty, které tu budou sídlit: pardubická komunita salesiánů, Salesiánské středisko mládeže a naše Centrum Don Bosco, prosí své přátele a dobrodince o finanční spolupráci. V kostele sv. Václava probíhají sbírky na opravu střechy, další možnosti podpory zveřejníme po Novém roce.

Mnohokrát děkujeme také za Vaše modlitby.

Působení na přechodném místě nám přinese spoustu výzev, ale věříme, že konečná nová podoba našeho domu lépe poslouží všem, kteří ho budou využívat.

Slovo závěrem

Milí přátelé a podporovatelé našeho díla, děkujeme Vám za to, že na nás myslíte, že jste nám pomocnou rukou ve chvílích, kdy to potřebujeme, a že díky Vám na to nejsme sami.

Přejeme Vám požehnané Vánoce a vše dobré v novém roce.

tým CDB

Papež František

z promluvy v Košicích, září 2021

„Kde je starost o člověka, kde je pastorační práce, kde je trpělivost a konkrétnost, tam přicházejí plody. Nikoli ihned, časem ale přijdou. Soudy a předsudky pouze zvětšují vzdálenosti. Spory a silná slova nepomáhají. Uzavírání lidí do ghet nic neřeší. Když se posiluje uzavřenost, dříve či později vzplane hněv. Cestou k pokojnému soužití je integrace. Je to organický a vitální proces, který začíná poznáním, trpělivě pokračuje a hledí do budoucna.“

„Pokračujete na této cestě, která nevytváří iluze, že může přinést všechno a hned, ale je prorocká, protože zahrnuje ty nejmenší, buduje bratrství a zasévá pokoj. Nebojte se vyjít vstříc marginalizovaným. Zjistíte, že jdete v ústřety Ježíšovi. On vás očekává tam, kde je křehkost, nikoli pohodlí; kde je služba, nikoli moc; kde jde o vtělení se a nikoli o potěšení. Právě tam On je.“

Pomozte nám nést osudy našich klientů

Mladým lidem z dětských domovů pomáhají dlouhodobé vztahy s našimi pracovníky a stabilní zázemí, které jim vytváříme.

Každoročně pro naši práci znovu sháníme potřebné finanční prostředky.

Každý Váš příspěvek nám pomáhá a je pro nás povzbuzením.

Pomozte nám a přispějte na naši práci.

I 100 Kč měsíčně je pro nás důležitým darem.

Sbírkový účet: 2000866436/2010

Podporují nás

PARDUBICKÝ KRAJ

PARDUBICE

KOALICE
NEVLÁDEK
PARDUBICKA

Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO je **představovat aktivity, poslání i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvíдали pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO

Informační občasník pobočného spolku Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

Vydává: Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

🏠 Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

🌐 www.dozivota.cz

✉ naceste@dozivota.cz

📱 /dozivota

Tisk: Tiskárna v Ráji s.r.o.

Grafika: Marie Benáková

Odpovědný redaktor: Andrea Šimůnková

Tel.: 774 545 013

E-mail: simunkova@dozivota.cz

